

לייהודים הייתה אורה

תחרות עבודה זרה מול "דת יהודית"

ועתה כתבו לכם את השים זאת ולפדה את בני ישראל שימה בפייהם
למען תהיה לי השירה הזאת לעד בני ישראל: כי אביכנו אל הארץ
אשר נשבעתי לאבתי זבת חלב ודבש ואכל ושבע ודן ונפה אל אלהים
אחרים ועבדם ונאצוני והפר את בריתך: ויהי כי תמצאו אותו רשות רשות
זරות ועתה לשירה הזאת לעד פניו לעד לא השבח מפי זרעך כי דעתך
את יצורך אשר הוא עשה היום בטרם אביכנו אל הארץ אשר נשבעתי:

זהו הנסיך העיקרי המועד לדור האחרון לפני בית המקדש: היו "יהודים!"
הישמרו להם מעבודה זהה, אל תפנו אליהם אחרים! אל תעבדם, ואל תפרו את
בריתך! ובשער זאת אביכם אל "הארץ" אשר נשבעתי.

מידת ההשגה כפי השתדלות והعمل

כל הוא בעבודתך, שכפי רוב ההשתדלות והعملיות, תגדל ההשגה הבאה
מןנה. כמו שכתב המיסטית ישרים (פרק א) ז"ל, "כפי השיעור אשר כבש את
ציו ותאותיו, ונתרחק מן המוחיקים אותו מה טוב, ונשתדל לבדוק בו, כן ישיגו
ישmach בו".

העניין האמור אינו יוצא מן הכלל הזה. אם ירצה האדם להבין ולהרגיש כראוי
את השמה העצומה של ימי הפורים, את האורה ושמחה ושםון וקרר, עליו
לשים אל לבו את עבודותם של ישראל בימים ההם, שהבו בתשובה לבבב שלם
ורוח נשברת, עד שנהיי "יהודים", נוצרי "דת יהודית", מוחוקים מכל דבר הקשור
לעבודה זהה ולאורחות הגויים. ע"י עבודה זו דיבק, שברואבי היהודים לשלווט
בבם ונperfוך הוא אשר ישלטו היהודים מהם בשניהם, צו ל"קימוק וקבלו היהודים
עליהם ועל זרעם ועל כל הנלום עליהם", ל"יום משתה ושמחה", יום של אהבת
הש"ת וקבלת התורה. ע"ז כתיב "ונתמים האלה זוכרים ונעים בכל דור ודור,
משפחה ומושפה, מדינה ומדינה, עיר ועיר, וכי הפורים האלה, לא יעברו מטור
קה יהודים, זוכרים, לא יסוף מזרעם".

אותו כלל נכון לא רק "בימים הטעים", אלא גם "זמן הזה". כפי השיעור
שיתרחק האדם מן הגויים הטמאים ויبدل מהם, ויתדבק בכל נפשו בדת היהודית,
כך יזכה לאשר של פנימיות נשמת ישראל, לאור הקדושה, ולטוב הרוחני שי
אפשר לנו לשער. [ואצל שלומי אמוני ישראלי כבר אפשר לטעת ולהרגיש קצת
ענין "כן ישיגו וישמח בו" בימי נאלה, כאשרה של הגאותה כבר מבצבץ וועלה.]

שמחה פוריות

אמנם האור הזה, והשמחה הזאת, לא יוכנו בלתי אל האיש אשר באמת בשם
"יהודיה" יקונה, כמו שאמר הכתוב "שמחה ושותן ליהודים", ליהודים דייקא.
"יהודיה" הוא הכהן בעבודה זהה (כדייאת מגילה י, א), המתרחק מהבליהם של
הגויים, והמתדבק בכל נימי נפשו בספר נחלתו, תורתנו הקדושה "דת יהודית".
איש הזה, ורק אליו, כוננה שמחה זו, ואין שם שמחה גדולה ומפוארת הימנה.

אלך כ"י" פלאן

ראש מכון, המכון תפארת

שורש שנתתו של המן – שנתת הדת

"מגידי לך מן לראות העמדוד דברי מרಡכי כי הגיד להם אשר הוא יהוד" (אסטר ג, ד).

הכתוב מגלת לנו, שנתנת המכן למרಡכי לא הייתה בעצם החוצה" שמרדע
לא השתחזה לו. אלא שנתה מיוחדת עליו בלבד, בגלל זה שמרדע היה "יהודיה".
ובבבואר הדברים כתוב הגר"א בפירושו ז"ל, "כי הגיד להם אשר הוא יהוד –
ולפיכך היה שנתתו עלי רב מאר, כי אין שנתה כשנתת הדת", עכ"ל. כמובן,
שנהה פשוטה של כבוד וקנאה, אינה כלום ביחס לשנתת הדת. שנתת המכן
למרדע הייתה בגלל שהוא יהוד, והוא יש לו דת, יש לו תורה האומרת לו שאסור
להשתחזה לעבודה זרה. ונתנת הדת, עליה על הכל.

וכן הוא אומר בהמשך הענין (פסוק ו): "ויבץ בעיניו וגוו כי הגיד לו את עם
מרדע", ופי הגר"א ז"ל, "כי אמרו לו שאינו כורע מלחמת שהוא יהוד", עכ"ל.

יתר על כן, אנו מוצאים שכונתו של המכן בגדותיו היה להעקר את הדת, וכמו
שכתב הגר"א עה"פ (פסוקו) "זיבקש המכן – פירוש לעקור הדת". ובכן, מכיוון שככל
עליך שנותתו של המכן למרדע – ולעמו – הייתה על עסקית, אךطبع הדבר, שאת
חיצי השיטה שלו הפנה אל עבר היקר והקדוש, אל עבר "דת יהודית".

על מי גזר המכן? כתיב: "זיבקש המכן להשמיד את כל היהודים אשר בכל
מלחמות אחיזורוש עם מרדכי". וממי אלה הנקראים "עם מרדע"? ואמורים ח"ל
(מגילה יג, ב): "אמר רבא, בתחילה במרדע בלבד, ולבסוף בעם מרדע – ומנו רבנן
– ולבסוף בכל היהודים".

"עם מרדע" מאן נינהו? רבנן! הם מהו אשר עוררו את שנותתו של אותו
רשע באופן כה נורא. וכל כך למה? כי רבנן מה "יהודים", והוא יש לו תורה,
יהודיה יש לו דת, המונעת אותו מלהשתחזהות להמן. ואת זה לא היה המכן מסוגל
לסבול.

עבדתנו בעקבות דמשיחא – להיות "יהודים" הכהנים בעבודה זרה

מי הוא "יהודיה" אמיתי?

מטו משמיה דמיהר"ל דיסקין ז"ל, שאמר על הצרות הרבות שייהיו באחרית
הימים, "מי שהוא עהרילכעד איד' ינצל". כSSHSH, "ומי הוא עהרילכעד איד'"?
עננה: "מי שהוא מובלט מהגויים". למלודך שכן היא המידה: מי שמובלט מהגויים,
הוא הוא "יהודיה" הדבוק בדת האמת, בחירות האמתיים, ובגוים לא יתחשב.

והנה, קבלה בידינו מהגר"ח מולא זין בשם רב הגר"א (כפי שモבא בספר
אמונה והשגה להגר"ש מלצן), כי כל סדרה ממשנה תורה מקבל למאה שנה
מהאל השמי, ופסוקי כל סדרה מרים על המאה המקבילה אליו. לפי החשבון
זהה עולה, שהשנה הנוכחית מכונה נגד סוף פרשת נצבים וילך. ובכן, הנה
מה כתוב בפרשא (דברים לא, יט-כא):

א. ולהלן (פסוק י) כתוב ביטר פרוש: "שהמן רצה לעקור הכל, זהו להשמיד – אלו המצוות שهما כנגד הנשמה, להרוג – הוא הרוח הרוחני, לאבד – אפילו הגוף הגוףני מן העולם" וכו' ע"ש. הריש עיקר מתרת המכן היתה לבטל אותם מן המצווה.

ב. ובפי הגר"א כתוב ז"ל, "וחכל היה מפי 'עם מרדע' דהינו יהודים, שבשבילך לך רעד מרדע", עכ"ל.

ג. והינו בבחינת "הארץ", הארץ הידועה במילוי המקדש לעם, במילוי הקדשה ורום המעל, ולא כמו קודם כן, שחלק מישראל נמצא על אדמתם, אבל תואר "הארץ".